

РЕШЕНИЕ

№ 41161

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7389** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на А. Е. Я. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]0, подадена чрез адв. Г., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, против Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – П. с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203 и сл. от АПК, с която е предявен иск с посоченото правно основание за заплащане на сумата от 20 000 (двадесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца А. Е. Я. неимуществени вреди, настъпили от отменена като незаконосъобразна по съдебен ред с влязло в законна сила решение № 10573 от 26.03.2025 г., постановено по адм.д. № 11870/2024 г. по описа на Административен съд София-град, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, за периода от 03.11.2024 г. (датата на издаване на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г.) до 26.03.2025 г. (датата на постановяване, респективно влизане в сила на решение № 10573 от 26.03.2025 г., постановено по адм.д. № 11870/2024 г. по описа на Административен съд София-град), изразяващи се в негативни психически изживявания, стрес и неудобства, изнервеност, притеснение, нарушение на съня, ведно със законната лихва върху главницата

(претендираното обезщетение), считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от надлежно упълномощен адвокат, като се доразвиват изложените съображения за основателност на основание ангажираните по делото доказателства. Претендира се присъждане на разноски съгласно представен списък за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата за Адвокатско дружество „Й. и Е.“ и 10 лева за заплатена държавна такса.

Ответникът – Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П., в писмен отговор по исковата молба, чрез процесуален представител по пълномощие главен юрисконсулт П., оспорва предявения иск изцяло и по основание, и по размер, излага доводи за недоказаност и неоснователност на предявения иск, като сочи, че от събраните в производството доказателства не се установява и доказва реално настъпване за ищеца на твърдените неимуществени вреди, което означава липса на една от задължителните предпоставки за ангажиране отговорността на държавата в конкретния случай. Не се доказва причинно-следствена връзка между издадената и отменена заповед за прилагане на принудителна административна мярка и твърдените от ищеца неимуществени вреди, оценени в размер на 20 000 лева. Иска да бъде отхвърлена изцяло претенцията на ищеца като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възражение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на предявения иск, пледира за съществено намаляване размера на претендираното обезщетение в съответствие с представените по делото доказателства, в случай, че съдът приеме, че искът е основателен.

В хода на съдебното производство са събрани писмени и гласни доказателства.

По делото е разпитан свидетелят С., който заявява, че обстоятелството, че автомобилът на ищеца е бил спрян за период около 6 месеца поради обстоятелството, че на 02 срещу 03.11.2024 г. през нощта, докато е пътувал към [населено място], където живее неговата майка, е бил спрян от органите на реда и след извършена проверка за алкохол и наркотици се е установило чрез тест, че е положителен за наркотици, му се е отразило негативно както в работата, така и в живота. Свидетелят твърди, че ищецът е човек, който не знае дори какви са тези субстанции. Посочва, че в резултат на случилото се ищецът не е можел да посещава и да се грижи за майка си, той я посещава всяка седмица, защото е поел изцяло грижите за нея, тъй като другата част от семейството му са в чужбина. Въпросният автомобил е използвал и за работата си, има строителна фирма и с него е превозвал материалите, със спиране от движение на собствения му автомобил непрекъснато е трябвало да моли някой да го превозва и са му пропаднали много обекти. Всичко това е започнало да му се отразява и на психиката, което се е изразило в постоянен стрес и нерви. Бил е много неспокоен, обиден и огорчен, че са го изкарали едва ли не, че е наркоман. Споделял му е, че е ходил на лекар и са му предписали успокоителни. Той е човек на близо 60-годишна възраст, работи и изхранва семейството си. Номерата му са били върнати около В. през 2025 г. Виждал се е с ищеца около 2-3 пъти седмично през периода след случилата се проверка и са разговаряли за всичко. Строителната му фирма е нормално голяма, имал е хора - работници, които са разпръснати по обектите и той ги е превозвал, превозвал е и материалите с този бус, контролирал е всички обекти.

Съдът, след като анализира поотделно и в съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните по делото няма спор по фактите, като фактическата обстановка се установява въз основа на всички събрани по делото доказателства.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, на А. Е. Я. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до една година, а именно за срок от 6 месеца, считано от 03.11.2025 г., отнети са СРМПС №[ЕИК] и 2 регистрационни табели с номер СВ 2206 ТХ, негова собственост. Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1347844/03.11.2024 г., който е бил съставен на А. Е. Я. за това, че на 03.11.2024 г. около 00:02 часа в [община] на път (В. дол – В.) – Септември – З. – Ц. – (яз. „Т.“ – Л.) като водач на МПС – М. В. 111 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] в отсечката от [населено място] в посока за [населено място] след разклон за [населено място] и [населено място] е управлявал товарен автомобил М. В. с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост, след употреба на наркотични вещества и техните аналози, установено по надлежния ред с техническо средство DRAGER DRUG TEST 5 000 с фабричен номер ARHJ 0009. Скалата е отчела в 00:26 часа употреба на „Бензодиазепини“. Водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство АЛКОТЕС ДРЕГЕР 7510 с фабричен номер 0098 като пробата е отрицателна. Издаден му е Талон за медицинско изследване на кръвта с номер 0159724, което медицинско изследване жалбоподателят е извършил. Въз основа на установеното изследване с техническо средство, което е отчело положителен резултат „Бензодиазепин“, актосъставителят е приел, че с поведението си А. Е. Я. е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г. С оспорената заповед са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 регистрационни табели с номер СВ 2206 ТХ, негова собственост. А. Е. Я. е оспорил по съдебен ред Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г. С окончателно решение № 10573 от 26.03.2025 г., постановено по адм.д. № 11870/2024 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила, е отменена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г. Съдът е приел, че доказателствата по делото установяват по категоричен начин, че жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози в деня на проверката, което е установено с извършената съдебна химикотоксикологична (токсикохимична) експертиза с рег. № И-2825/18.03.2025 г. на ВМА, от която е видно, че от извършените изследвания на предоставените проби на А. Е. Я. не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества.

Установява се, че с мотивирана резолюция № 24-0340-М000122 от 04.11.2024 г. на ВПД Началник РУ в ОД на МВР – П. е прекратено административнонаказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1347844/03.11.2024 г., тъй като са налице достатъчно данни за извършено престъпление по чл. 343Б, ал. 3 от НК. Образувано е БП № 1406 от 03.11.2024 г. по описа на РУ – Септември. Образувано е ДП № 406/24 г. по описа на РУ – Септември, пр. преписка № 6636/2024 г. по описа на РП-П.. С Постановление за прекратяване на наказателното производство от 13.05.2025 г. на прокурор при Районна прокуратура – П. е прекратено наказателното производство по ДП № 406/2024 г. по описа на РУ-

Септември, пр.пр. 6636/2024 г. по описа на РП-П., образувано за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК, тъй като видно от съдебна химикотоксикохимична експертиза с рег. № И-2825/18.03.2025 г. на ВМА в предоставените биологични проби – кръв и урина от А. Е. Я. не се установява наличие на наркотични/упойващи вещества.

По делото е приета Заповед за задържане на А. Е. Я. рег. № 340зз-250 от 03.11.2025 г., с която същият е задържан за срок до 24 часа в 00:27 на 03.11.2024 г. и е освободен на 03.11.2024 г. в 9:50 часа и протокол за личен обиск на лице от 03.11.2024 г. – 00:27 часа.

Не е предмет на спор между страните и се установява от приетото по делото Свидетелство за регистрация на МПС, че процесният автомобил е собственост на ищеца.

С предавателна разписка от 10.06.2025 г. на ищеца А. Е. Я. са предадени СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с номер СВ 2206 ТХ от служител на ОД на МВР – П., РУ – Септември.

От приетата по делото Справка за нарушител/водач се установява, че въз основа на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1347844/03.11.2024 г. е издадена и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0340-000213 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, с която на А. Е. Я. на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. От служебно извършена справка се установява, че същата е оспорена по съдебен ред пред Административен съд София-град и с окончателно решение № 23422 от 08.07.2025 г., постановено по адм.д. № 11829/2024 г. по описа на АССГ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0340-000213 от 03.11.2024 г. е отменена.

Въз основа на така установената фактическа обстановка Административен съд София-град прави следните правни изводи:

По допустимостта на иска:

При извършената проверка за допустимост на предявения иск настоящият съдебен състав счита, че са налице положителните процесуални предпоставки, обуславящи правото на ищеца да иска от съда да се произнесе по предявената претенция, с която е сезиран. Исковата претенция за обезщетение на неимуществени вреди е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във връзка с чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 1 от АПК и е процесуално допустима. Вредите, чието обезщетяване се иска, се твърди да са резултат на отменен административен акт. Твърденията на ищеца за неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт на полицейски служител от РУ – Септември при ОД на МВР - П. определят допустимостта на исковата претенция, заявена пред родово и местно подсъден административен съд – Административен съд София-град. Подаден е от лице с надлежна процесуална легитимация - адресат на отменения административен акт. По отношение на характера на дейността по прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, съдът намира, че горната дейност е административна, тъй като се осъществява от административни органи, по административен ред и чрез упражняване на властнически меод. Съгласно чл. 203, ал. 1 от АПК гражданите и юридически лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административните органи и длъжностни лица.

Пасивната процесуална легитимация е правилно определена съобразно правилото на чл. 205 от АПК. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Искът е предявен срещу Областна дирекция на

Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – П.. Ответникът е пасивно легитимиран съгласно чл. 37, ал. 2 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), изхождайки от наведените от ищеца твърдения в исковата молба. Съгласно чл. 37, ал. 2 от ЗМВР ОД на МВР е юридическо лице на бюджетна издръжка и може принципно да отговаря (да е ответник) по искове по чл. 1 от ЗОДОВ.

Относно основателността на исковата претенция, съдът намира следното:

Предявеният иск за обезщетение се основава на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Разпоредбата въвежда отговорност за държавата и общините за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като предвижда исковите да се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Горните две разпоредби съответстват и доразвиват предвиденото в нормата на чл. 7 от Конституцията на РБ, според която държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

В конкретния случай претенцията се основава на това, че е налице отменен по законоустановения ред административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември.

Отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за причинени вреди е обективна. Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях. Вредата представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Когато е засегнат патримониумът на едно лице, вредата е имуществена. Тя се състои в претърпяна загуба или пропуснатата полза. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в търпене на болки и преживяване на страдания. Границите на отговорността се разпростират до вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществени права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като „пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. На обезщетяване подлежат единствено преките вреди - тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането. Освен преки, вредите следва да бъдат и непосредствени, т. е. да са настъпили по време и място, следващо противоположния резултат. Следователно обезщетение за неимуществени вреди се присъжда за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. По силата на чл. 52 от ЗЗД (приложим по силата на § 1 от ЗР на ЗОДОВ) обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението и на неговия размер. Следва да се отбележи, че

по справедливост се определя не само размерът на обезщетението за неимуществени вреди, но и естеството и характера на страданието, за което се присъжда обезщетението.

За да възникне правото на обезщетение е необходимо да са налице едновременно няколко предпоставки: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на администрацията, отменен по съответния ред; 2. вреда от този акт, действие или бездействие на администрацията; 3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. За да бъдат основателни искове за имуществени и неимуществени вреди, следва доказването на фактите от хипотезата на правната норма да е пълно, съобразно чл. 154, ал. 1 от ГПК. Доказателствената тежест за установяване наличието на всичките три предпоставки е върху ищеца, т.е. страната, която търси присъждане на обезщетение за претърпените вреди. Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на предявения иск е на ищеца, като съдът следва да приеме за ненастъпили тези от тях, които са останали недоказани. Изискването за кумулативност на тези условия се изразява в това, че липсата на което и да е от тях води до непълнота на сложния фактически състав, поради което не може да се реализира отговорността на държавата или общините по предвидения специален ред, т.е. липсата на който и да е елемент от фактическия състав предполага неоснователност на исквата претенция по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

По силата на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ исквете по ал. 1 за обезщетяване на вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица на държавата и общините при или по повод изпълнение на административна дейност, се разглеждат по реда, установен в АПК. С разпоредбата на чл. 204, ал. 1 от АПК отмяната по съответния ред на административния акт, причинил вредите, е въздигната в абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на предявения иск по чл. 203 от АПК. Т.е., за да бъде уважена претенцията на ищеца, на първо място, е необходимо да е налице административен акт, издаден при или по повод изпълнение на административна дейност, който е бил отменен като незаконосъобразен. В конкретния случай е налице първата от визираните предпоставки - отменена по съдебен ред с влязло в законна сила съдебно решение № 10573 от 26.03.2025 г., постановено по адм.д. № 11870/2024 г. по описа на АССГ, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към Од на МВР – П., РУ – Септември, с която на А. Е. Я. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, отнети са СРМПС №[ЕИК] и 2 регистрационни табели с номер СВ 2206 ТХ, негова собственост.

При това положение съдът намира за доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - а именно налице е отменен по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение като незаконосъобразен административен акт, който е издаден от държавен орган при упражняване на административна дейност.

Не е спорно по делото, че предявеният иск за обезщетение се основава на твърдения за неимуществени вреди. В случая претенцията за обезвреда обхваща твърдените като претърпени от ищеца неимуществени вреди, проявленията на които са посочени в исквата молба като такива, изразяващи се в негативни емоционални преживявания, чувство на притеснение, изнервеност, нарушение на съня, дали неблагоприятно отражение на психическото му здраве, в резултат на неоснователно, незаконосъобразно и необосновано наложената на ищеца ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС с отменената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-

0340-000214 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември.

Обратно на доводите на ответника съдът намира, че от събраните в производството доказателства се доказват и причинените на ищеца неимуществени вреди от отменената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г. Същите се доказват от показанията на разпитания свидетел, които кореспондират с твърденията на страната и са ясни и непротиворечиви. Макар по делото да не са представени медицински документи за влошеното здравословно състояние на ищеца, причинено в резултат на незаконосъобразния административен акт, съдът намира, че свидетелските показания са допустимо, относимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на претърпени неимуществени вреди. Свидетелят е споделил своите лични впечатления от непосредствено възприети факти и обстоятелства при общуването си с ищеца, като същите ще се преценяват с оглед на всички други данни по делото. Съдът кредитира показанията на свидетеля по отношение на състоянието на ищеца, тъй като са обективни и не се опровергават от другите доказателства по делото. Дадените свидетелски показания, които в своята последователност са логични, представят преживяното от ищеца и неговото състояние в резултат на незаконосъобразната заповед, тъй като свидетелят не е установил състоянието в строго медицинския му смисъл, а в общоприетия житейски, разговорен смисъл, за каквото установяване няма процесуално ограничение. Показанията на свидетеля, дадени под клетва, установяват въздействието върху ищеца на незаконната заповед за налагане на принудителна административна мярка и сочат на претърпени от него болки и страдания от този факт.

Дори и без свидетелските показания негативният ефект на такава мярка върху психиката на адресата е обичаен неин резултат, в случая гласните доказателства само установяват интензитета и потвърждават това. Горните чувства, породили сочените негативни емоции на стрес и притеснения, са неминуема последица за всеки един нормално интелигентен човек, който е попадал и би попаднал в подобна ситуация, поради което и не всяка подобна емоция следва и е възможно да се доказва непременно със свидетелски показания. Обикновената житейска логика също обосновава заключение, че подобно вмешателство е свързано с негативни преживявания и отрицателни емоции, житейски е нормално и логично ищецът да изпита душевен дискомфорт и притеснения от наложената административна мярка (отнемане на СРМПС и сваляне на регистрационните табели на автомобила), която ограничава възможността му за свободно придвижване, при положение че показаните резултати от техническото средство, които са станали повод за наложената му ПАМ, не са отговаряли на обективната истина. Всеки един утежняващ административен акт, каквито са и принудителните административни мерки, несъмнено е свързан с негативни преживявания и емоции, когато е незаконосъобразно и несправедливо издаден. Самият факт на незаконосъобразно отнемане на СРМПС и регистрационните табели неминуемо води до определен дискомфорт, неудобство, притеснения и съответно до претърпени неимуществени вреди. Както бе посочено и по-горе, съдържанието на понятието „вреда“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. В правната теория и съдебната практика се приема, че в понятието „неимуществени вреди“ се включват претърпените болки и страдания, които

представяват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт за определен период от време. В случая са налице безспорни данни за реализираното предварително изпълнение на ПАМ. Обжалването не спира изпълнението на принудителната административна мярка (чл. 172, ал. 6 от ЗДвП). Заповедта има предварително действие, затова от момента на нейното издаване е произвела и правно действие. При тези обстоятелства житейски обосновано е негативните емоции от изпълнението на един незаконосъобразен административен акт да надхвърлят тези, произтичащи единствено от постановяването му.

Според настоящия съдебен състав доказана при наличие на горните обстоятелства е и пряката причинно-следствена връзка между настъпилото увреждане и отменения като незаконосъобразен административен акт. Посоченото състояние на ищеца съдът намира, че има пряка причинна връзка с отнемане на регистрацията на автомобила му, дължащо се на незаконосъобразната заповед за налагане на ПАМ. Съдът приема, че такова състояние е възможно и често наблюдавано при лица, които са били уличени в деяние, което не са извършили и/или към което не са били съпричастни, поради което кредитира така описаните емоционални прояви на ищеца. В процесния случай съдът намира, че по делото безспорно са доказани както претендираните от ищеца неимуществени вреди, така и причинно-следствената връзка между тях и незаконосъобразния акт.

По изложените съображения съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Претърпените неудобства и страдания като резултат от изпълнението на незаконосъобразен акт нямат материален еквивалент за пострадалия, обезщетението за неимуществени вреди има само компенсаторна функция, целта му е не да поправи вредите, а да възстанови психическото равновесие на пострадалото лице. Затова законът е въвел справедливостта като критерий за тяхното обезщетяване. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г., понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси (в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС). Понятието „справедливост“ е обусловено от конкретните и обективно съществуващи обстоятелства по съответния казус - обем, интензитет и продължителност на търпимите болки и страдания, физическите и психологическите последици за увредения, възрастта на увреденото лице, размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия.

В случая са налице претърпени неимуществени вреди, резултат на незаконосъобразно отнемане на СРМПС на ищеца. От друга страна, съдът намира, че ищецът не установи и не доказа, посредством други гласни и/или писмени доказателства (медицински документи, документи, доказващи настъпване на неблагоприятни за него последици, касаещи трудовата му дейност), настъпване на други, по-широки по обхват и последици емоционални увреждания. Обезщетение за неимуществени вреди се дължи за конкретно претърпени психически страдания, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните действия на административен орган, обективирани (както е в случая) в индивидуален административен акт. В този смисъл съдът намира, че интензитетът на породените негативни емоционални преживявания у ищеца е нисък. Недоказано е твърдяното в исковата молба влошаване на здравословното състояние на ищеца

вследствие на отменената като незаконосъобразна ЗППАМ. По аналогичен начин стои и въпросът със следващото твърдение, а именно, че отменената като незаконосъобразна ЗППАМ е довела до затрудняване на трудовата дейност на ищеца. При преценка времетраенето на претърпените вредни последици следва да бъде отчетен фактът, че ЗППАМ е временна принудителна административна мярка с определен срок на действие – за срок от 6 месеца до една година. В конкретния случай, както вече се посочи, СРМПС е било отнето в рамките на около 5 месеца на основание отменената заповед. При определяне размера на обезщетението следва да се има предвид, че периодът на преживените негативни емоции не е дълъг и интензитетът на засягане не е значителен, като, също така, преживяванията не са били от естество да предизвикат намеса на специализирана медицинска помощ от психолог и/или психиатър, съответно няма данни за преживяна висока степен на тревожност. Отделно от горното, както бе посочено и по-горе, в конкретния случай в един период от време ищецът е бил адресат на няколко административни акта (две заповеди за прилагане на ПАМ и заповед за задържане), в този смисъл не може да се приеме, че претърпените вреди са били в резултат единствено и само от действието на отменената като незаконосъобразна ЗППАМ.

Като съобрази времетраенето на действието на отменената ЗППАМ, продължителността на въздействието на тази заповед върху психиката и емоционалното състояние на лицето, характера и интензитета на породените страдания и негативни преживявания, без конкретно увреждане на здравето, както и че няма данни ищецът да е постъпвал за лечение в съответни специализирани лечебни заведения, а и основния принцип, че обезщетението не може да бъде източник на обогатяване на пострадалия, както и съдебната практика по сходни казуси, доколкото удовлетворяването на изискването за справедливост следва да е съобразено с други аналогични случаи, съдът счита, че негативните емоционални преживявания на ищеца не се отличават с висок интензитет и продължителност. С оглед изложеното относно критериите за справедливост по чл. 52 от ЗЗД и при съобразяване със съдебната практика и конкретния случай съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от ищеца неимуществени вреди, намиращи се в пряка и непосредствена причинно - следствена връзка с отменена като незаконосъобразна заповед за налагане на ПАМ, сумата от 1 000 лева, в този смисъл съдът приема, че претенцията за репарирание на понесени от ищеца неимуществени вреди се явява основателна и доказана за размер от 1 000 (хиляда) лева. Над този размер, до претендирания с исковата молба размер на обезщетение от 20 000 (двадесет хиляди) лева исковата молба е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Основателна е и акцесорната претенция за присъждане на законната лихва върху главницата. В задължителното тълкуване, дадено с т. 4 на ТР № 3/2005 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГТК, е посочено, че от влизането в сила на решението, с което се отменя незаконният административен акт, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо, съответно от този момент се дължи заплащането на законна лихва върху задължението за обезвреда. В настоящия случай присъденото обезщетение в размер на 1 000 лева следва да се изплати със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, така както е заявено, до окончателното изплащане на обезщетението.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в тежест на ответника следва да бъде възложено заплащането на направените разноски от ищеца за държавна такса в размер на 10 лева, както и за адвокатско възнаграждение на пълномощника, определено съразмерно на уважения размер на исковата претенция. Претендира се присъждане на разноски съгласно представен списък – държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение в полза на адвокатско дружество „Й. и Е.“ с БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4 съгласно

договор за предоставяне на безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Заплатената държавна такса подлежи на възстановяване от ответника на ищеца в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ. В представения по делото договор за правна помощ и съдействие е посочено, че е предоставена безплатна правна помощ. Нормата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата дава право на страната да договори получаването на безплатна правна помощ, каквато в случая е договорена. За да се присъди в полза на процесуалния представител адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата е необходимо по делото да е представен договор за правна помощ, в който да е отразено, че на страната е предоставена безплатна правна помощ, съответно делото да е решено в нейна полза. В този случай съдът определя възнаграждението в размер не по - нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е неоснователно, отчитайки процесуалната активност на пълномощника на ищеца при провеждане на процесуални действия, фактичката и правна сложност на настоящия казус и задължителното редуциране съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ съобразно уважената част на иска. Съобразно уважената част от предявения иск в размер на 1 000 лева на процесуалния представител на ищеца на основание чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 110 лева. На ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски за заплатена държавна такса в размер на 10 лева. На ответника ОД на МВР - П. съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ съобразно отхвърлената част от иска следва да се присъди сумата от 120 лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 204, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ Административен съд София-град, Първо отделение, 26 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П. да заплати на А. Е. Я. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]0 сумата от 1 000 (хиляда) лева, представляваща обезщетение за претърпени от А. Е. Я. неимуществени вреди, настъпили от отменена като незаконосъобразна по съдебен ред с влязло в законна сила решение № 10573 от 26.03.2025 г., постановено по адм.д. № 11870/2024 г. по описа на Административен съд София-град, Заповед за прилагане а принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № 24-0340-000214 от 03.11.2024 г., издадена от Д. А. С., на длъжност младши автоконтрольор към ОД на МВР – П., РУ – Септември, за периода от 03.11.2024 г. до 26.03.2025 г., изразяващи се в негативни психически изживявания, стрес и неудобства, изнервеност, притеснение, нарушение на съня, ведно със законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от 15.07.2025 г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното му изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Е. Я. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]0 иск за обезщетение за неимуществени вреди над уважения размер от 1 000 (хиляда) лева до пълния претендиран размер от 20 000 (двадесет хиляди) лева.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П. да заплати на А. Е. Я. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]0 направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева за заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П. да заплати на адвокатско дружество „Й. и Е.“ с БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4 сумата от 110 (сто и десет) лева за адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от

исковата претенция.

ОСЪЖДА А. Е. Я. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес]0 да заплати на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П. сумата от 120 (сто и двадесет) лева разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: